

Bilag 4.

Fællesrepræsentationen for
de danske Sparekasser.

København, den 10. April 1941.

Til Indenrigsministeriet.

I Skrivelse af 26. f. M. har Indenrigsministeriet anmodet Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser om en Udtalelse over det i Folketinget forelagte Forslag til Lov om Renten af Udlaan mod Pant i fast Ejendom. I den Anledning tillader Fællesrepræsentationen sig at fremsætte følgende:

Som det vil være det høje Indenrigsministerium bekendt, har Fællesrepræsentationen i længere Tid været interesseret i Spørgsmaalet om en Revision af den nugældende Rentebevillingslovgivning, idet man herfra har været af den Opfattelse, at den fortsatte Opretholdelse af de nugældende Regler, nemlig Loven af 16. December 1933 om Ændringer i Lov Nr. 52 af 27. Marts 1912 om Rentebevillinger, var en Urimelighed, fordi denne Lov sammen med andre Lovbestemmelser, der nu er ophævet, tilvejebragtes med en bestemt konkret, men forbigaaende Situation for Øje. Fællesrepræsentationen har derfor stedse været af den Opfattelse, at den naturlige Løsning af det her omhandlede Spørgsmaal vilde være den ganske simple at ophæve Loven af 16. December 1933 og lade Bestemmelserne i Loven af 6. April 1855, der har næsten aarhundredgammel Hævd, paa ny træde i Kraft.

Det højtærede Indenrigsministerium har imidlertid ved det her omhandlede Lovforslag betraadt en anden Vej, idet man i Stedet for paa ny at give Adgang til at yde 6 pCt. af Laan mod Pant i fast Ejendom har valgt at give Renten fri inden for de Grænser, som Rimelighed sætter „under Hensyn til det almindelige Renteniveau paa Aftalens Tid, de for Gælden fastsatte Afdrags- og Opsigelsesvilkaar, Pantebrevets Stilling i Prioritetsordenen og andre Forhold, der har Indflydelse paa Rentens Størrelse“ — saaledes som det er udtrykt i Lovforslagets § 1 — og saa til Gengæld binde Kursen ved Bestemmelsen om, at Nedsættelsen af Laanebeløbet ikke normalt maa overstige 2 pCt. af Hovedstolen, medmindre særlige Indrømmelser med Hensyn til Laanets Uopsigelighed er indrømmet af Fordringshaveren — saaledes som det er udtrykt i Lovforslagets § 2, 1ste Stykke.

Hvorvel Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser som ovenfor nævnt oprindelig var traadt ind for en anden Løsning af dette Spørgsmaal, er man paa det rene med, at den i Lovforslaget foreslaaede Løsning opfylder det Formaal, der efter Fællesrepræsentationens Opfattelse maa tilstræbes paa det her omhandlede Omraade, nemlig at skabe Renteforhold, der er afpasset efter Markedet med Adgang for Debitor til at ændre disse, naar Markedsforholdene gør det muligt. Med det høje Indenrigsministerium kan Fællesrepræsentationen i og for sig være enig i, at det er naturligere at tilvejebringe dette Forhold ved at give Renten fri og saa til Gengæld binde Kursen, i Stedet for det omvendte, idet den af det høje Indenrigsministerium betraadte Vej skaber større Overskuelighed for Debitor end de hidtil gældende Regler. Det er endvidere Fællesrepræ-